

По речима оних што су недавно имали прилику да се у Београду сусретну с госпођом Меркел, канцеларка Немачке испољила је бес због рањавања немачких војника на КиМ октобра ове године, и то на неприкривен и врло груб начин. (Добро је да државе брину о својим грађанима, наравно, оне које то могу, а Србија, нажалост, није у тој позицији.) И мајке повређених војника, разуме се, имају своје страхове и право на гнев. Али на кога? На оне што су пуцали у њихову наоружану децу (а никад није разјашњено ко је то учинио), или на оне што су због Србије прекршили уставно завештење Брантове генерације немачких политичара да њихови војници никад више неће наоружани напустити границе Немачке? Упркос Брантовом завештању, Немци су у „мировним мисијама“ почели да пуцају у друге и да гину од руке непријатеља.

Када су немачки политичари према Србији имали наводно неутралан став, као Бизмарк на Берлинском конгресу, Космет није био на дневном реду јер Србија тада није била суверена на свом Косову и Метохији. Касније је управо због Србије, која је послужила као изговор за Велики рат и другачију расподелу колонија, цар Виљем губио царство и све тадашње колоније. У незаборављене последице Првог светског рата спада и плаћање огромне ратне одштете. Тако смо Немце задужили за вјеки вјекова. Пред почетак напада на Југославију, рецимо, Хитлер је својим војницима казао да су Срби – иако их он, Фирер, не воли – храбар и поштен народ. Потом је једино у Србији стрељао 100 цивила за једног убијеног немачког војника. Дуг је нарастао кад је Југославија, с већинским српским народом, постала најзначајнија чланица победничке коалиције, наравно после великих сила. Онда се Геншер с Колом, касније осуђеним за корупцију, потрудио да растури Југославију, државу у којој је био сакупљен сав српски народ на Балкану и коју су Срби схватили као своју земљу. Немачка је у оквиру НАТО-а 1999. уништавала српске животе, фабрике, комуникације и осталу животну важну инфраструктуру. Сва њихова, од стране ДОС-а рекламирана и потом пристигла помоћ, само је промил у односу на огромну, свакојаку штету нанесену нашем народу. Сада се испоставило и да су материјални докази о најмонструознијим злочинима у људској историји, трговини људским органима на КиМ, уништени, гле чуда, у Немачкој. И тако, звао се неко Ото, Дитрих, Виљем, Адолф, Герхард или Ангела, нема разлике. Генерације немачких политичара стално се према нама понашају на исти начин. На једној страни је моћан, историјски велик европски народ, са способношћу да обликује своју повест и светску историју, некад успешно, некад погубно и за себе и за остале. На другој је страни, сопственом одлуком, мали „небески“ народ који своју повест тка тако да нас је,

у релативном, развојном смислу, све мање и мање. То је реметилачки народ за друге земље и нације, а поготово за велике силе. Но како каже Дарвин, еволуција не би одмакла даље од амеба да се нису стварали реметилачки гени, каквих су Срби, очигледно, пуни. Да нас нема, требало би нас измислити.

Историјски гледано, материјална и људска страдања од моћне немачке државе, у кратком двадесетогодишњем периоду почетком и средином двадесетог века, на бројчано мали српски народ оставила су неизбрисиву трауму: Шумарице су, свакако, симбол над симболима. Но како рече патријарх Павле, хришћански је праштати, али не треба заборављати.

Време је пролазило и многобројни Срби, и остали с простора СФРЈ, Шпаније, Грчке, Италије почели су да одлазе у Немачку, да њеној захуктој привредној машини дају и људски замах. Онда су се Тито и Брант нешто договорили о изградњи атомске централе „Кршко“, која остаде, хвала им лепо, у Словенији, а наши страдалници у немачким логорима без надокнаде, и држава без адекватне ратне одштете. Људи отишли на „привремени рад“ били су први мост, а како се показало дугорочно, и најстабилнији и најбољи извозни производ Србије у западни свет. Њихове девизне дознаке, и у последње време, постале су спасоносна инјекција против хроничног, огромног платнобилансног дефицита Србије. Наши гастарбајтери у Немачкој су међу оним народима који су домаћинима најприхватљивији. О томе сведочи и припрема за нагли одлазак бар 5.000 лекара из Србије, који ових дана завршавају курсеве немачког језика и спремају се да се придруже стотинама хиљада својих земљака. Они ће увећати оне три милијарде евра девизних дознака које су нас све ово кризно време спасаваале већих невоља.

На другој страни, и Немачка има своје важне стратешке интересе у Србији. Но овога пута не мора да уђе у Србију, па стога ни да испуни било какве услове, нити да истражи случајеве 1.000 убијених и стотине несталих Срба на Космету, у време док су њихови војници, полицајци и тужиоци боравили тамо, где и даље бораве. Не мора ни да гласа за резолуцију о истрази трговине људским органима у УН. На Косову и Метохији има много разноврсних природних ресурса на које су око, а поготово шапу, ставили Американци, док Немци „с правом“ мисле да то није фер, јер су они дуже а и више финансирани и логистички подржавали „праведну“ борбу ОБК. Војводина, с друге стране, није погодна само за масовна немачка улагања. Немачкој је, пре свега, значајан повраћај одузете и национализоване фолксдојчерске земље. И то не само као исправљање историјске неправде, већ као преседан на основу кога ће се отворити такво исто питање у Чешкој, Француској, Пољској, што би практично и у крајњој инстанцији довело до ревизије резултата Другог светског рата.

Данас, посткризни опоравак и раст немачке привреде не тече на бази производње за америчко и европско тржиште (мада је то и даље основа њене добре економије), већ за тржишта Кине, Русије, Индије и осталих брзо нарастајућих, пре свега азијских земаља. То је и природан стратешки правац којим ће се у наредним деценијама кретати привреда ове државе. У Европи та (за сада) само економска велесила, која, очигледно, не трпи противљење (Саркози је ту само икебана), жели да уведе ред. Навикла је на своје дисциплиноване грађане који слушају и раде, што им, очигледно, доноси резултате. Но са осталим европским народима то је мало теже, а поготово са Србима, што је и историјски доказано. Широм Европе већ се ствара отпор Немачкој супердоминацији, и не само економској супердоминацији. У Енглеској, Француској, а поготово у Шпанији, Италији и Грчкој вербални отпор Немачкој све више се шири. То је јасан сигнал да „теорију завере“ звану *Четврти рајх* многи препознају у данашњој европској стварности. Колики је ризик по Немачку да се догађаји са Србијом и на КиМ искористе као крунски доказ освете онима који су јој „традиционални“ противници и победиоци у последњих стотину година? Поприличан. За то је Немачка немало крива, и њен огољен притисак на Србију биће знак да Четврти рајх не куца на врата Европе, него је већ ту. Сви се сад подсећају „визионарских речи њиховог природног савезника Хрватске изречених кроз уста Стјепана Месића: „Свешћемо ми вас Србе на Београдски пашалук.“ То је његова, како се испоставља, најважнија реченица после оне „Југославије више нема, ја сам задатак обавио“. Да ли је на делу стратешки немачки план? Изјава покојног немачког амбасадора Цобела и деловање војвођанских сецесиониста и осталих незадовољних мањина с рубних подручја Србије то, свакако, потврђује. Да ли Немачка може да се домогне једне од најважнијих светских позиција без атомског оружја, јединог које је до сада било геополитички ефикасно? Какав је домет економске снаге у сукобу с голом, атомском силом других? Однос према Србији најогољеније показује немачку бруталност према слабијима од себе, а то неко помно прати. Зато мислим да се Немачкој не исплати да иде до краја.

Ипак, данас с Немцима имамо нешто важно што нас спаја. Заједничка историјска опсесија Русијом, али из различитих побуда. Стотину година већ траје успешна борба Англосаксонаца да се спречи приближавање Немачке и Русије. То је ишло дотле да је бивши амерички председник Буш Млађи изјавио како су америчке три црвене линије за употребу А бомбе *интересно спајање Русије и Немачке, питање Тајвана и повратак Украјине у заједничку државу с Русијом*

. То, на срећу, данас више не важи. Северни ток, заједничка гасна инвестиција, највећа светска инвестиција, тако мало помињана на Си-Ен-Ену и Би-Би-Сију, нераскидиво је повезала економске интересе Русије и Немачке, и не само њих. Иако је превише коштао (полагање на хиљаде подморских цеви у условима ледених вода), гасовод је заобишао Пољску као главну међу и немачко-руски клин, како су то САД замислиле и покушале да остваре.

Ех, да је само Ангела

Пише: Милан Пурић

уторак, 27 децембар 2011 06:26

Та нова, светски важна геополитичка веза Немачке и Русије, која се постепено учвршћује, има и за нас судбинску важност. Очигледно је да наш интерес да са својим вековним заштитником, како га народ у Србији углавном истинито препознаје у Русији, пронађемо начин да заштитимо своје националне интересе, сачувамо природне ресурсе и у перспективи нормалан живота на нашим просторима. Колико ће Русија желети или имати интереса да своје односе с новим стратешким партнером усаглашава око Србије, показаће време. Наша политика можда би могла покушати да свој национални интерес око Космета предложи као тему на којој би Немачка показала Европи да није претња по мир и стабилност Балкана, и тиме избила један од главних аргумената онима што тврде да је Четврти рајх увелико на делу. Да ли је то могуће и да ли се управо у томе крије наша шанса?